

Vegurin Langi:

Ein skilaleys deydðsfella

— skrifar Eyðun Joensen, sálarfrøðingur, í greinini, sum hann hevur fingið hugskot til at skriva sum iskoyti til lesarabrev, ið ein politistur skrivaði í Dimmalætting í vikuni

Tøkk skal politisturin hava, sum í Dimmalætting ger vart við ferðsluvandan á Vegnum Langa millum Ternurygg og Hoyvík í Havnar kommunu.

So vandamikið hetta vegastrekið leingi hevur verið, er tað undrunarvert, at almenningurin hevur latið sær skilaloysið lynda, tó at málið hevur verið nevnt í blaðgreinum og Útvarpi, har ferðslukøn fólk hava sagt sína hugsan.

Sum dagligur brúkar av sama vegastreki, hevur bert vitið higartil forðað mær í øðrini, at taka blaðið frá munni. Tá nú hesin politisturin setur hol á svullin, vil eg fegin skera víðari og leggja okkurt afturat.

Sum kunnugt er Havnar býur vaksn við heilum býlingum ár um ár — serstakliga her uppi á leiðini. Strangar treytir vóru settar til tey, sum búsettust í tí haga, ið var her fyrri bert fám árum síðan.

Verkfrøðingar og arkitektar ætlaðu um familjuvinarlig bústaðareki, friðsæl friðki, barnvinarligt o.t.

Byggibúningarnar eru eisini væleydnaðar — serstakliga tær seinastu.

Men sum frálíður, tykist kommunan at hava verið sera litið framhugsin við-vikjandi veginum.

Vegakervið kring niðara Ternurygg, sum bert er fá

ár gamalt, var hóskandi tá. Fleiri avkvettir, smáir síðuvegir og gamli krókuti Sundsvegurin varð eitt sindur breiðkaður, so skuldi taka høvuðsferðsluna frá teimum umleið 50 húsunum.

Síðan varð stykkjað út yviri á Flat og í tí sambandi bundið í tann blindu vegastumpin Ólúvugøtu. Umhvørvisfólk mótmæltu Vegnum Langa henda-vegin, men góðtøku helst umsiðir býráðsins grundgeving fyrri at veita fólk á Flat lagaligan atkomuveg undir sethúsabyggingini. Hetta kundi flest øll taka undir við tá.

Men hvussu er skilið í dag?

Stórir býlingar stínga seg eftir stuttari tíð upp her — væleydnað umhvøvi, men neyðuga útbýggingin av upprunliga vegakervinum stendur als ikki mót við øtta ferðslutrýstið.

Makkverkið Vegurin Langi verður undir grundgeving av at vera fyrribilsloyn, spleysaður fastur í pinkustubban Ólúvugøtu, og vit hava fingið — mær vitandi, størstu og skilaleysu deydðsfelluna: Vegamótið Ólúvugøtu — Vegurin Langi og Sundsvegur.

Her er ferðin mangan stór og útsýnið tvørturum snøgt sagt null!

Vegamótið kundi helst verið góðtikið av ansnum fólkum sum ein fyrribilsloyn

at lirka seg um, men sum frá er liðið, er hetta vordið ein varandi høvuðsferðsluæðr!

Hvussu ferðandi klára seg snikkaleys um hetta vegamót, er mær ein gáta.

Sjálvur ferðist eg har dagliga, og satt at siga beri eg meg hvørja ferð at, sum tá lopið varð um gil sum barn: haldi andanum, telji upp í trý og meddi til — tvørturum vegin. Ein kann hvørja ferð bert vóna, at bilarnir sum koyra tvørturum, ikki hava ov nógv ferð. Hóast ansin, so er ein heitur um skallan hvørja ferð.

Har er ein veggspjeli. Í heyst var hann leingi brotin. Tá vóru ferðandi helst serliga ansin. Nú hevur hann eina tíð verið afturgjörður, men eg og fleiri við halda hetta bert hava roynst tvífalt falskur tryggleiki, tí hesin ólukkuspeglir er soleiðis háttadur, at meðan einki sæst og ein í góðari trúgv ferðast tvørturum, kann ein, meðan ein minst varir, hava skjóttferðandi ferðslu straks á kroppinum.

Havi mangan hugsu um, hvussu longu og stírvnu býarbussarnir yvirhøvu hætta sær tvørturum har, men helst situr bussførarin so mikið høgt uppi, at hann sær upp um garðar og tilíkt har um vegir.

Býráðið átti sum skjótast at pilkað hendan falska trygdarspeglin nið-

ur og sett týðuligt ávaringarskilti upp í staðin, og í minsta lagið áðrenn ferðafólk og onnur fremmandafólk koma at ferðast, tí umframt eydnusemi er litið at ívast í, at tá tað higartil hevur spælt so frægt av, so man tað vera av tí einføldu orsök, at nevnda vegamót er so vandamikið, at tann, ið einaferð hevur roynt tað, er vórðin so mikið skelk-aður, at hann ansar sær tvífalt vanligu.

Politisturin hevur skilgott greitt frá Vegnum Langa Hoyvíksmegin, bert legði hann ov litla áherðslu á, at júst vanda-mesti parturin av honum higartil eingi ljós hevur havt, og har hava so smábørn í vetur gingið til og frá skúla í svartastu niðu á eini urð til gongubreyt, meðan meður í somu niðu hava trivilað seg fram við barnavogninum úti á høvuðsferðsluvegnum til og frá gøgstuvuni.

Sjálvur búgvi eg í Gæugøtu, ið er síðuvegur til Sundsvegin. Eisini har noyðist ein hvørja ferð at taka tjansin fyrri at fara tvørturum.

Soleiðis kundi ein hildið á fram at funnist at, har ein dagliga ferðast, og yvist eg eins og politisturin ikki í, at hetta bert er litil partur av skilaleysu vegskipanini í kommununi, men tá ein gremur seg, er tað vegna tað gretuliga og heilt og aldeilis ótoliliga, at her er talan um nýgerð.

At kommunur í stórum og knapligum vøkstri hava trupult við í tíð at nútímansgera ferðsluveginar í tættbygðum gomlum býlingum oer fatuligt og eigur at vera tolt. Men hetta at býarplánleggjarar fáa høvi til at stinga út í kortið í so at siga berum haga og fáa burturúr slikt vána og beinleiðis deydðsvandamikilt úrslið ber illa til at góðtaka sjálvt hjá okkum, sum litið skil hava fyrri tí.

Býarætlan átti sum onnur ætlan at miða fram í tíðina.

Eyðun Joensen: — Tað er skelkandi at vita sær, at byggitekniskir serfrøðingar hava fyriskipað vegakervið, so burtur úr vón og viti

At so illa er ætlað upp á so stutta tíð sum viðv. vegakervinum her uppi á Ternuryggi/ Flat/ Hoyvík ber brá av ódugnaligum ráðgevarum. Her er farið fyrilitleyst fram eftir fummum.

Tað er torført at ætla um framtíðina og sjálvsagt lætt hjá mær at rista reimar av annra manna baki — serstakliga í tí føri ein er ókonur, men tað mátti borðið til at ásanna og bøtt um gjörðar feilir, og mær tykir at ríkiligt tíð, høvi og ráð hevur verið til tess her uppi, meðan tað enn hevur spælt væl av.

Tað er skelkandi at vita sær, at byggitekniskir serfrøðingar hava fyriskipað vegakervið her uppi so burtur úr vón og viti.

Tvífalt skelkandi er tað at vita sær, at somu serfrøðingar framhaldandi eru politiskir fadrar at sama ábyrgdarloysi og eftir øllum at døma uttan at røra hond frá síðu at bota um.

Uppaftur meira skelkandi er tað at vita sær, at kommunan í síni projektætlan leggur størri dent á

framhaldandi flisahugna, restaurering av gomlum húsum, »perlu-frimerkið» og itróttarannlegg ad libitum enn at bota um nýliga gjörd makkverk og at tryggja tí meiniga skatta-borgaranum tann sjálvsagda rættin at tora at lata børnini toluliga snikkaleys ferðast hús-anna millum, til og frá skúla o.s.fr.

Væl velst styrkin í ketuni um hitt veikasta liðið, og í ferðsluni verður veikasta liðið ivaleyst altíð hitt einstaka menniskja við sínum litum, men kortini verður nógv sett inn upp á at bota um. Løg-reglan ger sitt, bileftirlitið sitt, skúlin og útvarpið eisini nakað. Bert spell um vegakervið dettur burturimillum av berum skila- og ábyrgdarloysi.

Harmiligt at noyðast at gremja seg um slík tímilig viðurskipti — men tað tykist tianverri vera neyðugt. Fólkioð her uppi um leiðir hevur sanniliga verið tolið!

Eyðun Joensen

Rimmar útsøla

Orð og mynd
Dagný Joensen

Mánadagin 9. apríl verður stór klæðnaútsøla, sum Hazy-fyrítøkan hevði á goymslu, tá virksemd varð lagt stílt í oktober mánaða í fjør.

Tað eru nakrir mans í Havn, sum hava keypt klæðnagoymsluna, og sum nú selja út cowboy-brøkur til vaksn og børn, jakkar av ymsum slag, troyggiur, kjólar, skjúrt, sweet-shirts, skjúrtur, blusur o.a. tilhoyri, sum fyrítøkan innflutti, umframt tað sum varð framleitt á verksmiðjuni.

Útsølan er í verksmiðjuni, sum hevur til húsa við Velbastaðvegin, við síðuna av Tekniska Skúla.

Umleið 10.000 eintøk eru á útsølu, sum verða seld fyrri spottpris, frá 10 krónum og upp til hálvan pris av upprunavirðinum.

Enn er ikki greitt, hvussu leingi útsølan verður, men upplýst verður, at klæðnagoymslan øll sum hon er skal seljast, og tí vita tiltaksmenninir ikki, hvussu long tíð gongur, til útsølan er avgreidd.

